

ROZHODNUTIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky - disciplinárny senát zložený z predsedu senátu JUDr. Petra Štífta a členov senátu Mgr. Marcely Kosovej a JUDr. Viliama Karasa, PhD. o návrhu **sudcu JUDr. E. H.** na určenie neplatnosti napomenutia, ktoré mu bolo uložené podľa § 117 ods. 9 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov („zákon č. 385/2000 Z. z.“) predsedom Okresného súdu A. Y. dňa 22.11.2016 sp. zn. Spr. 2697/2016, na ústnom pojednávaní konanom v Bratislave dňa 28. apríla 2017 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 117 ods. 11 zákona č. 385/2000 Z. z. sa určuje, že písomné napomenutie predsedu Okresného súdu A. Y. zo dňa 22.11.2016, sp. zn. Spr 2697/2016, uložené sudcovi JUDr. E. H. **je neplatné.**

O d ô v o d n e n i e

Predseda Okresného súdu A. Y. pod sp. zn. Spr 2697/2016 dňa 22.11.2016 napomenul podľa § 117 ods. 9 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov sudcu Okresného súdu A. Y. JUDr. E. H.

I. pretože dňa 11.03.2015 ako zákonný sudca vydal pokyn na zverejnenie neprávoplatného rozsudku zo dňa 02.03.2015, sp. zn. 1T/76/2012 na úradnej tabuli súdu, následkom toho došlo na webovej stránke MS SR k zverejneniu neanonymizovaných osobných údajov obžalovaných,

II. pretože, dňa 29.06.2016 o 14.00 h počas určenej pracovnej pohotovosti po vykonaní úkonov v priestoroch pracoviska s utajeným priestorom (miestnosť č. d. 504, ktorá je miestnosťou na spracovanie utajovaných skutočností kategórie dôverné)

riadne neuzamkol dvere a neaktivoval EZS a tento stav trval až do nasledujúceho dňa 30.06.2016 do 06.53 h.

Napomenutie prevzal sudca Okresného súdu A. Y. JUDr. E. H. dňa 22.11.2016.

JUDr. E. H. dňa 06.12.2016 (podanie urobené na pošte dňa 5.12.2016) doručil na Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny senát návrh na určenie, že disciplinárne opatrenie – napomenutie predsedom Okresného súdu A. Y. je neplatné. V návrhu uviedol, že v prvom rade napáda formálne nedostatky uvedeného napomenutia, ktoré nespĺňa náležitosti disciplinárneho rozhodnutia v zmysle § 117 ods. 9, § 117 ods. 11, § 120 ods. 8 a § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. Predseda súdu v písomnom napomenutí, ktoré je možno hodnotiť ako rozhodnutie o disciplinárnom previnení, vo výroku neuvádza, ktoré ustanovenie zákona č. 385/2000 Z. z. porušil a akou formou zavinenia sa uvedeného konania dopustil, či úmyselne alebo z nedbanlivosti. Tento údaj je možné zistiť iba z dôvodov samotného rozhodnutia, kde sa poukazuje na ustanovenie § 21 ods. 1, ods. 2 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy a ustanovenia § 82a zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a kde je zároveň uvedené, že sa v oboch prípadoch jedná o nedbanlivosť sudcu. S poukazom na § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. a § 163 ods. 3 Trestného poriadku výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého výrok sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj s uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu. Je teda vždy nevyhnutné, aby písomné napomenutie popri uvedení formy zavinenia poukazovalo vždy aj na konkrétne zákonné ustanovenie o povinnosti sudcu, ktoré svojím konaním porušil. Pokiaľ uvedené napomenutie predsedu súdu tieto skutočnosti neobsahuje vo výrokovej časti, je neplatné.

Pokiaľ ide o obsahové vymedzenie skutkov, navrhovateľ vo vzťahu ku skutku v bode I. napomenutia uviedol, že motívom jeho konania bolo, aby osoba, proti ktorej sa koná ako proti ušlému, sa dozvedela, že súd voči nej koná a v akom štádiu sa vec nachádza. Neuvedomil si, že týmto koná v rozpore so Spravovacím poriadkom. Napomenutie za toto jeho konanie považuje za neprimerane prísne. Vo vzťahu ku skutku v bode II. napomenutia

uviedol, že išlo z jeho strany o roztržitosť spôsobenú prepracovanosťou. Predmetná miestnosť je namiesto kľučky opatrená tzv. guľou, ktorá znemožňuje jej otvorenie bez použitia originálneho bezpečnostného kľúča, nachádza sa navyše takmer pred jeho kanceláriou, budova súdu je sústavne strážená.

Záverom sudca navrhol, aby disciplinárny senát po vykonanom dokazovaní určil, že disciplinárne opatrenie – napomenutie je neplatné.

K návrhu JUDr. E. H. sa vyjadril predseda Okresného súdu A. Y. JUDr. A. L. písomným podaním zo dňa 16.1.2017 sp. zn. Spr 3103/16, v ktorom uviedol, že z písomného napomenutia vyplýva, že skutkom pod bodom I. napomenutia došlo zo strany sudcu ku konaniu v rozpore so zákonom, a to konkrétne s ustanovením § 82a ods. 1, ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov vzhľadom k tomu, že podľa ustanovenia § 82a ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. súdy sú povinné zverejňovať právoplatné rozhodnutia, pričom v zmysle § 82a ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. sa pred zverejnením rozhodnutia v týchto rozhodnutiach údaje anonymizujú. Ako vyplýva z napomenutia, dotknutý sudca dal pokyn na zverejnenie neprávoplatného rozhodnutia a bez anonymizácie údajov. Pri prejednávaní sťažnosti uvedený sudca túto skutočnosť potvrdil. Z napomenutia ďalej vyplýva, že skutkom uvedeným pod bodom II. napomenutia došlo k porušeniu § 53 ods. 4 zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene niektorých zákonov. Sudca uznal takto popísaný skutok, keď vo vyjadrení k Spr. 1278/16 uviedol, že z roztržitosti miestnosť neuzamkol, nezakódoval a ponechal kľúč vo dverách.

Predseda okresného súdu ďalej uviedol, že dotknutý sudca napáda v návrhu formálne nedostatky napomenutia. Napadnuté písomné napomenutie však nebolo vydané v rámci disciplinárneho konania tak, ako je toto upravené v ustanoveniach § 120 až § 135 zákona č. 385/2000 Z. z. Písomné napomenutie predsedu súdu v zmysle § 117 ods. 9 zákona č. 385/2000 Z. z. je systematicky zaradené do prvej hlavy tretej časti pod názvom „Disciplinárne opatrenia“. Aj keď sa teda jedná na základe systematického zaradenia pri napomenutí o disciplinárne opatrenie, toto nie je výsledkom „disciplinárneho konania“. Je toho názoru, že práve toto rozlíšenie má zásadný význam pri aplikácii ustanovenia § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. na napomenutie. Už zo samotného znenia § 117 ods. 9 jednoznačne rozlišuje postup pri ukladaní disciplinárneho opatrenia, a to buď vo forme

podania návrhu na disciplinárne konanie alebo iný postup mimo rámca disciplinárneho konania, a to tak, že za nedostatky v práci menšieho významu môže byť sudca písomne napomenutý mimo právnej úpravy disciplinárneho konania podľa § 120 a nasl. zákona č. 385/2000 Z. z. V danom prípade žiadne „disciplinárne konanie“ tak, ako je definované v § 120 a nasl. neprebehlo, pričom uloženie písomného napomenutia ako disciplinárneho opatrenia je postupom mimo „disciplinárneho konania“ ako ho upravuje zákon č. 385/2000 Z. z., a preto je toho názoru, že aplikácia § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z., t. j. odkaz na primerané použitie Trestného poriadku sa v danom prípade na napomenutie nepoužije.

V ďalšej časti vyjadrenia uviedol, že je potrebné zdôrazniť, že zákon č. 385/2000 Z. z. neupravuje náležitosti a formu písomného napomenutia podľa § 117 ods. 9. Zo spôsobu právnej úpravy ako aj z povahy písomného napomenutia ako formy disciplinárneho opatrenia za nedostatky v práci menšieho významu jednoznačne vyplýva, že sa jedná o menej formalizovaný postup ako je to v prípade disciplinárneho konania začatého na návrh. Nie je teda možné dospieť k záveru o neplatnosti písomného napomenutia z formálnych dôvodov. Keďže je toho názoru, že v danom prípade nie je možná na formu rozhodnutia a obsah výrokovej časti aplikácia Trestného poriadku v zmysle § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. a keďže samotný zákon č. 385/2000 Z. z. neobsahuje žiadnu úpravu o náležitostiach a forme písomného napomenutia, dôvody uvádzané navrhovateľom neobstoja.

K obsahovým výhradám navrhovateľa predseda okresného súdu zhrnul, že napadnuté rozhodnutie sa zaoberalo okolnosťami z hľadiska motívu, následkov, z hľadiska toho či ide o nedbanlivosť, roztržitosť či prepracovanosť. Uvedené je zohľadnené v poslednom odseku na strane 4 napadnutého napomenutia. Zásadný dôvod udelenia písomného napomenutia spočíva v tom, že napomenutie bolo udelené za dva skutky. Pri obidvoch skutkoch sudca pripustil svoje pochybenia, pričom sa snaží ich bagatelizovať. Predseda okresného súdu je toho názoru, že sudca vo svojom návrhu na určenie neplatnosti napadnutého napomenutia neuviedol ani jeden dôvod, v dôsledku ktorého by malo dôjsť k určeniu jeho neplatnosti. Uvedené napomenutie po obsahovej stránke jednoznačne identifikuje pochybenie sudcu, obsahuje vymedzenie skutkov uznaných sudcom tak, aby neboli zameniteľné, obsahuje určenie a vymedzenie zákonných ustanovení, ktoré boli konaním sudcu porušené, ďalej obsahuje formu zavinenia, a to nedbanlivosť, ako aj zohľadnenie pôvodného prístupu sudcu,

ktorý priznal svoje pochybenie a svoje skutky oľutoval, čoho výsledkom bol záver o dostatočnosti napomenutia a nepodanie návrhu na disciplinárne konanie. Navrhol preto, aby disciplinárny senát návrh v celom rozsahu zamietol ako nedôvodný.

Na ústnom pojednávaní disciplinárneho senátu navrhovateľ JUDr. E. H. uviedol, že na písomnom návrhu na určenie neplatnosti trvá. Uvedené napomenutie napadol jednak z formálnych, jednak z obsahových dôvodov. Z pohľadu napadnutých formálnych dôvodov poukazuje na to, že písomné napomenutie nemá všetky náležitosti rozhodnutia ako to vyplýva z Trestného poriadku, ktorý sa subsidiárne na disciplinárne konanie vzťahuje, pričom v tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu činnosť disciplinárnych senátov (sp. zn. 1 Ds 11/2012), z ktorej vyplýva nevyhnutnosť vymedzenia skutku, za ktorý je sudca disciplinárne stíhaný a postihnutý, pretože len takto riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľnou časťou rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenie či sankcia boli uložené. Konanie podľa § 117 ods. 9 zákona č. 385/2000 Z. z. v znení neskorších predpisov je disciplinárnym konaním sui generis. Chápať toto konanie ako odlišné od disciplinárneho konania by znamenalo, že osoba s právomocou uloženia napomenutia podľa § 117 ods. 9 zákona č. 385/2000 Z. z. by mohla pri ukladaní písomného napomenutia postupovať úplne svojvoľne bez toho, aby sa riadila akýmkoľvek procesným predpisom, v dôsledku čoho by písomné napomenutie mohlo mať v každom jednotlivom prípade ľubovoľný obsah i formu. Pokiaľ toto rozhodnutie tieto náležitosti nemá, spôsobuje to jeho vecnú nepreskúmateľnosť, a preto musí byť určené za neplatné.

Sudca ďalej na ústnom pojednávaní predniesol námietku premlčania vo vzťahu ku skutku I. v písomnom napomenutí s tým, že nebola zachovaná subjektívna 6-mesačná lehota uvedená v § 120 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. Pokyn na zverejnenie neprávoplatného rozsudku sudca vydal dňa 11.03.2015 a rozsudok bol zverejnený na úradnej tabuli súdu dňa 13.03.2015. Subjektívna lehota na písomné napomenutie teda uplynula dňa 13.09.2015 vo vzťahu ku skutku v bode I.

K obsahovým nedostatkom písomného napomenutia sudca zotrval na tom, čo uviedol v písomnom návrhu. Poukázal na spoluzodpovednosť vedenia súdu vzhľadom na ustanovenie Spravovacieho a kancelárskeho poriadku platného a účinného v tom čase, kedy došlo ku skutku a čo malo byť podľa sudcu zohľadnené aj pri vyvodzovaní zodpovednosti.

Vo vzťahu ku skutku II. nespochybnil, že sa skutok stal a že ho spáchal a tým porušil povinnosti sudcu vyplývajúce zo smernice. Išlo o bežné ľudské pochybenie súvisiace možno s prepracovanosťou, roztržitosťou. Pri udelení disciplinárneho opatrenia za toto konanie malo byť zohľadnené aj to, že k žiadnemu následku nedošlo. Svoje pochybenie priznal, avšak si nemyslí, že ide o konanie, ktoré z hľadiska spôsobu spáchania a zavinenia malo byť disciplinárne postihnuté.

Disciplinárny senát na ústnom pojednávaní vo veci vykonal dokazovanie oboznámením podstatného obsahu spisu vrátane napomenutia predsedu Okresného súdu A. Y. zo dňa 22.11.2016, Spr 2697/2016, stanovisko predsedu Okresného súdu A. Y. zo dňa 16.1.2017, Spr 3103/16 vrátane príloh, listín, ktoré založil do spisu na ústnom pojednávaní jednak JUDr. H. – rozhodnutia disciplinárneho senátu sp. zn. 3 Ds 7/2015 zo dňa 13.05.2016 a sp. zn. 1 Ds 11/2012 zo dňa 14.12.2012 a šesť fotografií ohľadom Okresného súdu A. Y., jednak predsedu Okresného súdu A. Y. - spis uvedeného súdu sp. zn. Spr 1401/16.

Predseda Okresného súdu A. Y. sa na ústnom pojednávaní vyjadril k veci tak, že za dva skutky, ktoré boli predmetom disciplinárneho opatrenia, bolo JUDr. H. uložené písomné napomenutie ako najmiernejšie opatrenie, ktoré mohlo byť uložené a nepredpokladal, že bude voči tomu nejakým spôsobom zo strany sudcu namietané, keďže v podstate z jeho vyjadrení vyplývalo, že si je vedomý svojho zavinenia vo vzťahu k porušeniu príslušných povinností. Má za to, že tak, ako bolo písomné napomenutie naformulované, spĺňa všetky náležitosti, ktoré pre túto formu rozhodnutia vyžaduje statusový zákon. Z rozhodnutia je zrejmé, že skutky po formálnej a materiálnej stránke sú tak definované, že nemôže dôjsť k ich zameniteľnosti a je zabránené tomu, že by mohlo dôjsť k prípadnému duplicitnému postihu alebo k akejkoľvek svojvôli vo vzťahu k sudcovi. Poukázal na disciplinárnu vec sp. zn. 2 Ds 2/2014, kde bolo písomné napomenutie charakterizované z tohto pohľadu, že musí obsahovať tie náležitosti, ktoré podľa § 120 ods. 8 statusového zákona musí obsahovať návrh na začatie disciplinárneho konania. Z pohľadu JUDr. H. je napadané, že výrok neobsahuje, akú povinnosť porušil a formu zavinenia v jeho konaní, pričom z § 120 ods. 8 vyplýva, že označenie príslušného ustanovenia zákona musí návrh obsahovať len v prípade priestupku.

Z pohľadu zachovania, resp. nezachovania 6 - mesačnej lehoty na rozhodnutie, predseda okresného súdu uviedol, že sa o uverejnení predmetného rozhodnutia dozvedel z e-mailovej správy zo dňa 17.07.2016 (k čomu aj priložil spis Okresného súdu A. Y. sp. zn. Spr 1401/16), pričom § 120 ods. 7 výslovne uvádza, že 6-mesačná subjektívna lehota plynie

odo dňa, keď sa príslušný orgán dozvedel o disciplinárnom previnení a nie ako v iných predpisoch verejného práva, odkedy sa mohol dozvedieť o previnení a má za to, že v danom prípade je lehota zachovaná.

K obsahovým tvrdeniam sudcu ohľadom spoluzavinenia vedenia súdu týkajúce sa skutku v bode I. napomenutia predseda okresného súdu uviedol, že je zrejmé, že pokyn na zverejnenie rozhodnutia dal samotný sudca a bez ohľadu na akékoľvek znenie § 21 Spravovacieho poriadku nemohlo byť vedenie súdu spoluzodpovedné za to, aký pokyn sudca vydal a chápe to len ako posúvanie zodpovednosti zo strany sudcu na iné osoby.

K vyjadreniu sudcu ku skutku v bode II. napomenutia, že z utajeného priestoru nedošlo k žiadnemu úniku informácií, predseda okresného súdu viedol, že práve táto skutočnosť bola zohľadnená tým, že uvedené porušenie bolo riešené len písomným napomenutím a nie podaním návrhu na začatie disciplinárneho konania, pričom ide len o dohad, že k žiadnemu úniku informácií nedošlo. Podstata je v tom, že pracovisko s utajeným priestorom nebolo riadne zabezpečené, mohli tam mať prístup aj napríklad zamestnanci súdu, ktorí nemali príslušný stupeň utajenia na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami.

Záverom predseda okresného súdu uviedol, že napomenutie nebolo zo strany vedenia súdu ukladané z nejakých iných dôvodov, ako z toho, že už konanie sudcu bolo takého charakteru aj vzhľadom na predošlé pochybenia, že vedenie súdu sa rozhodlo, že to musí riešiť aj touto najmiernejšou formou postihu a uviedol, že je prekvapený, že hoci to bolo riešené len touto formou, tak sudca uvedené rozhodnutie napadol na disciplinárnom senáte.

Po vykonaní dokazovania JUDr. E. H. uviedol, že pokiaľ sa dopustil v minulosti nejakého pochybenia, priznal si to a príslušné opatrenie aj prijal, pričom podľa jeho vedomostí išlo o jedno napomenutie ohľadom riadneho, resp. včasného nenapísania rozhodnutia. Je sudcom na okresnom súde v sídle krajského súdu a sudcovia takého súdu vedia, pod akým pracovným a fyzickým a psychickým náporom sú sudcovia na trestnom úseku. Keby každé pochybenie sudcov bolo postihované formou disciplinárneho postihu, tak by na Slovensku nebol sudca, ktorý by nebol disciplinárne postihnutý. Je si vedomý svojho nedbanlivostného pochybenia z pohľadu subjektívnej stránky, avšak využil len svoje právo,

ktoré mu priznáva zákon, aby takéto napomenutie napadol. Z uvedených dôvodov na svojom návrhu trvá a žiada, aby bolo určené, že predmetné napomenutie alebo jeho časť nie je platná.

Po vykonanom dokazovaní predseda Okresného súdu A. Y. uviedol, že v celom rozsahu trvá na písomnom vyjadrení k návrhu a vyjadrení na ústnom pojednávaní. Z jeho strany písomné napomenutie nebolo samovoľné rozhodnutie, ale súviselo s tým, že ku skutku, ktorý bol prejednaný so sudcom zápisnične, pristúpil ďalší skutok, a tak musel zvoliť najmiernejšiu formu disciplinárneho opatrenia na vyvodenie príslušnej zodpovednosti. V prípade, ak by takéto excesy boli zo strany vedenia súdu prehliadané, bolo by to neakceptovateľné aj vo vzťahu k riadeniu súdu voči ostatným zamestnancom z toho pohľadu, že musí byť vyvodená aspoň minimálna miera zodpovednosti za protiprávne konanie, aby k nemu nedochádzalo v budúcnosti aj inými zamestnancami.

Podľa § 117 ods. 9 zákona č. 385/2000 Z. z. Nedostatky v práci menšieho významu alebo poklesky v správaní menšieho významu, alebo priestupok, za ktorý podľa osobitných predpisov možno uložiť pokutu do 100 eur môže orgán, ktorý je oprávnený podať návrh na začatie disciplinárneho konania, vybaviť, ak je to postačujúce, aj tým, že sudcu písomne napomenie.

Podľa § 117 ods. 11 zákona č. 385/2000 Z. z. dotknutý sudca sa môže v lehote 15 dní odo dňa, keď sa dozvie o udelení napomenutia, obrátiť na príslušný disciplinárny senát s návrhom na určenie, že napomenutie je neplatné.

Podľa § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. pri posudzovaní disciplinárnej zodpovednosti sudcu sa primerane použije prvá časť trestného zákona a disciplinárne konanie sa primerane použije Trestný poriadok, ak tento zákon neustanoví inak, alebo ak z povahy veci nevyplýva niečo iné pri posudzovaní.

Podľa § 163 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku rozsudok po úvodných slovách „V mene Slovenskej republiky“ musí obsahovať výrok rozsudku s uvedením zákonných ustanovení, ktoré sa použili.

Podľa § 163 ods. 3 Trestného poriadku výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin,

ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj s uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.

Disciplinárny senát primárne skúmal, či sudca podal návrh na určenie, že napomenutie je neplatné v zákonnej 15 dňovej lehote odo dňa, keď sa dozvedel o udelení napomenutia, čo bolo splnené, keďže návrh bol podaný dňa 5.12.2016, pričom o napomenutí sa sudca dozvedel dňa 22.11.2016.

Disciplinárny senát ďalej skúmal aj zachovanie premlčacej lehoty uvedenej v § 120 ods. 7 zákona č. 385/2000 Z. z. tak, ako to namietal navrhovateľ a dospel k záveru, že námietka premlčania nie je opodstatnená, keďže predseda Okresného súdu A. Y. sa o konaní sudcu ohľadom skutku v bode I. napomenutia, ktorý sa mal stať dňa 11.3.2015, dozvedel z e-mailovej správy zo dňa 17.7.2016 (súčasť spisu Okresného súdu A. Y. sp. zn. Spr 1401/16) a napomenutie bolo udelené dňa 22.11.2016, takže subjektívna 6-mesačná lehota a objektívna 2-ročná lehota boli zachované, čo bezpochyby rovnako platí ohľadom skutku v bode II. napomenutia, ktorý sa mal stať dňa 29.6.2016.

Na základe vykonaného dokazovania, preskúmania podaného návrhu a vyjadrenia k nemu vrátane príloh a ďalších dôkazov zabezpečených a vykonaných na ústnom pojednávaní je potrebné konštatovať, že pri posudzovaní namietanej neplatnosti písomného napomenutia sa disciplinárny senát v prvom rade zaoberal tým, či písomné napomenutie ako druh disciplinárneho opatrenia, spĺňa všetky náležitosti disciplinárneho opatrenia podľa zákona č. 385/2000 Z. z. a podľa Trestného poriadku, ktorý sa primerane použije na disciplinárne konanie podľa § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.

Zákon č. 385/2000 Z. z. v spojení s § 163 ods. 3 Trestného poriadku presne určuje, aké náležitosti má mať rozhodnutie o uložení disciplinárneho opatrenia a v tomto ohľade je nepodstatné, či je sudcovi ukladané písomné napomenutie alebo iné disciplinárne opatrenie podľa zákona č. 385/2000 Z. z. Treba prisvedčiť vyjadreniu predsedu okresného súdu, že disciplinárne konanie je upravené v samostatnej tretej hlave tretej časti zákona č. 385/2000 Z. z. (disciplinárne opatrenie je upravené v prvej hlave tretej časti) a že z charakteru písomného napomenutia ako je definované v § 117 ods. 9 zákona

č. 385/2000 Z. z. (možno ho uložiť za nedostatky v práci menšieho významu, poklesky v správaní menšieho významu alebo za priestupok, za ktorý možno podľa osobitných predpisov uložiť pokutu do 100 eur) možno odvodiť menej formalizovaný postup pre vydanie takého rozhodnutia. Uvedené skutočnosti však neumožňujú prijať taký záver, že písomné napomenutie nemusí mať náležitosti rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní a práve opačný záver je odvoditeľný z nasledujúcich skutočností:

- písomné napomenutie je bezpochyby disciplinárnym opatrením, keďže je upravené medzi disciplinárnymi opatreniami v § 117 zákona č. 385/2000 Z. z.,
- platnosť písomného napomenutia je preskúmateľná v disciplinárnom konaní disciplinárnym senátom podľa § 117 ods. 11 zákona č. 385/2000 Z. z.,
- zákon č. 385/2000 Z. z. neobsahuje žiadne osobitné ustanovenia ohľadom náležitostí písomného napomenutia uloženého podľa § 117 ods. 9 a keďže ide o disciplinárne opatrenie upravené v časti disciplinárnej zodpovednosti, je nevyhnutné, aby sa aj na také rozhodnutie z pohľadu jeho formálnych a obsahových náležitostí vzťahovali tie ustanovenia, ktoré sa vzťahujú na iné rozhodnutia vydané pri vyvodzovaní disciplinárnej zodpovednosti.

Skutočnosť, že aj písomné napomenutie vydané podľa § 117 ods. 9 zákona č. 385/2000 Z. z. musí obsahovať náležitosti rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní možno argumentačne podporiť aj tým, že predseda okresného súdu mal možnosť za uvedené konanie sudcu (namiesto písomného napomenutia) podať návrh na začatie disciplinárneho konania, kedy by prípadné rozhodnutie muselo bezpochybne obsahovať všetky náležitosti rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, a teda použitím výkladového pravidla argumentum a maiori ad minus (od väčšieho k menšiemu) musí také náležitosti obsahovať aj písomné napomenutie uložené podľa § 117 ods. 9 zákona č. 385/2000 Z. z.

Nevyhnutnosť takého záveru vyplýva aj z princípu právnej istoty, ktorá musí existovať pre prejednanie disciplinárnej zodpovednosti sudcu. Takýto záver je pritom v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou disciplinárnych senátov (napr. sp. zn. 1 Ds 11/2012, 1 Ds 15/2013). Taký záver je v súlade aj s rozhodnutím disciplinárneho senátu uvádzaným predsedom okresného súdu sp. zn. 2 Ds 2/2014, ktoré riešilo problematiku náležitostí písomného napomenutia z iného pohľadu, a to z pohľadu nutnosti riadneho opisu skutku vo výroku rozhodnutia so záverom, že odôvodnenie písomného napomenutia nemôže suplovať neexistenciu opisu skutku v jeho výroku pod následkom určenia neplatnosti písomného napomenutia.

Disciplinárny senát má na základe uvedených skutočností za to, že aj písomné napomenutie vydané podľa § 117 ods. 9 zákona č. 385/2000 Z. z. musí mať náležitosti rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní. Podľa ustanovení § 163 ods. 1 písm. c) a § 163 ods. 3 Trestného poriadku (na ktoré je nutné v tejto súvislosti poukázať) výrok rozhodnutia musí obsahovať uvedenie zákonných ustanovení, ktoré sa použili, resp. presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie. Z toho treba odvodiť nutnosť obsahovej náležitosti výroku písomného napomenutia spočívajúcej v uvedení konkrétneho zákonného ustanovenia, ktoré sudca svojim konaním porušil, a teda vo výroku takého rozhodnutia treba uviesť nielen opis skutku (spôsob konania sudcu, čo je obsahom skutkovej vety rozhodnutia), ale aj ktoré konkrétne ustanovenie z povinností sudcu bolo porušené a označiť príslušné ustanovenie zákona, ktorého znaky skutok napĺňa (teda čo sudca spáchal, čo je obsahom právnej vety rozhodnutia a právnej kvalifikácie konania sudcu).

V prejednávanej veci výrok písomného napomenutia obsahuje iba vymedzenie skutku v oboch prípadoch, avšak neobsahuje, ktoré konkrétne ustanovenia právnych predpisov mal sudca porušiť a právne posúdenie jeho konania a uvedené vyplýva iba z odôvodnenia rozhodnutia. Pritom iba výrok rozhodnutia je podstatný, keďže iba z neho môžu vyplývať práva a povinnosti účastníkov konania a iba z neho možno zistiť, aká povinnosť mala byť konaním sudcu porušená, resp. čoho sa mal dopustiť a túto skutočnosť nemožno odvodzovať z odôvodnenia rozhodnutia, keďže záväznou a vykonateľnou časťou rozhodnutia sa stáva jeho výrok, a nie odôvodnenie. Odôvodnenie písomného napomenutia nemôže suplovať či nahrádzať neexistenciu náležitostí výroku rozhodnutia.

Na základe uvedeného musel disciplinárny senát konštatovať, že predmetné písomné napomenutie je nepreskúmateľné pre jeho formálne nedostatky v jeho výroku, ktorý nemá všetky náležitosti disciplinárneho rozhodnutia v zmysle zákona, a preto disciplinárny senát určil, že toto písomné napomenutie je neplatné, a to bez ohľadu na posúdenie uloženého napomenutia z obsahového hľadiska (v tomto ohľade disciplinárny senát nezistil vecnú nedôvodnosť uloženého napomenutia), pričom však pri konštatovaní uvádzaného formálneho nedostatku výroku písomného napomenutia, je posúdenie jeho obsahovej stránky už právne nepodstatné.

Pre úplnosť k sudcom namietaného neuvedenia formy zavinenia vo výroku písomného napomenutia disciplinárny senát uvádza, že z rozhodovacej činnosti disciplinárnych senátov vyplýva, že vo výroku rozhodnutia, podľa ktorého sa sudca dopustil disciplinárneho previnenia, je nutné uvádzať, že došlo k zavinenému nesplneniu alebo porušeniu povinností sudcu (ak je konštatované také disciplinárne previnenie) a konkrétnu formu zavinenia je možné uviesť aj v odôvodnení rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na disciplinárnom senáte. Včas podané odvolanie má odkladný účinok.

V Bratislave, dňa 28. apríla 2017

JUDr. Peter Š t i f t, v. r.
predseda disciplinárneho senátu

Vypracovala: Mgr. Marcela Kosová

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová